

LUOTTAKAAMME OMIIN VOIMIIMME

RJAYHTEISKUNNAN raunioille kohosi feodalistinen yhteiskuntajärjestelmä. Orjuus ei kuitenkaan hävinnyt, joskin se jonkun verran lievenyi. Voiman oikeudella kohosi toinen riistäjäksi, alistaen heikomman riistettäväkseen. Voimakkampi kytki heikomman maaorjuuteen, ja niin jäi seisomaan toisen ihmisen valta toisen yli. Mutta feodalisella aikakaudella omisti talonpoika maansa ja käsityöläinen työkalunsa, joka seikka piti luokkarajat epäselvinä. Vasta kapitalismin alkuasteilla kun itsenäinen talonpoika menetti maansa ja käsityöläinen työkalunsa, jääden heille ainoastaan työvoimansa, jota tuotantolaitoksissa joutuivat myymään, muodostui pohja selvälle luokkarajalle. Pääomien keskittyminen, kone-tekniikan kehitys ja riiston kasvaminen ovat luokkarajaa yhä laajentaneet. Siksi entisten "hyvien aikojen" yksilöedut ovatkin kehittyneet luokkaeduiksi ja entiset yksilölliset ja pienten ryhmien taistelut ovat kiteytyneet luokkataisteluiksi.

Taloudellinen taistelu on luokkataistelua omistavan ja omistamattoman luokan välillä. Työväenluokan orjuus johtuu siitä, että tuotannon ja jaon välineet ovat toisten luokkien yksityisomaisuutta. Vasta silloin kun yksityisomistus tuotannon ja jaon välineisiin poistetaan, häviävät luokat ja loppuu luokkataistelu.

Niin selvät kuin luokkarajat ovatkin, eivät työläiset ole vielä suuremmassa määrässä järjestyneet puhtaasti luokkarajojen perusteella, vaan ovat olleet professionaalisten johtajainsa talutettavana, rakennellen kaikenkarvaisen kansan puolueita. Poliitikassa on oltu vuosikymmeniä mukana ja äänestetty "hyviä miehiä." Joskus kun on oma "hyvä mies" saatu parlamenttiin, silloin on helppoituksen huokaus päässyt; pelastusta on toivottu ja odotettu, mutta sitä ei ole vaan kuulunut. Edustajamme ovat yhtyneet omistavan luokan edustajien kanssa samaan lauluun, unhoittaen sen joukon, jonka hyväksi ovat luvanneet toimia virkapaikkaa tavoitellessaan. Eikä heillä ole ollutkaan se vaikea unhoittaa, sillä eiväthän he ole koskaan saaneet tuntea niitä kärsimyksiä, joita jokapäiväisen työmaariston alainen työläinen, jolla ei muuta myytävää ole kuin työvoimansa, saa kokea. Mutta vaikka on poliittilliseen virkakoneistoon lä-

hetetty omasta luokastammekin lähtöisin oleva, on se vaan paljastanut sen, että susi-laumassa on ulvottava suden äänellä, taikka muuten siellä tulee lampaana syödyksi. Ne jotka hallitsevat taloudellista valtaa, kontroleeraavat myöskin poliittillisen vallan.

Poliittillisten vallankumouksien tulokset.

Kun pelastusta rauhallisen politikoimisen kautta ei ole tullut, ovat työläiset nousseet aseelliseen taisteluun oikeuksiensa puolesta. Näin on tapahtunut viimeisinä vuosina muutamissa Euroopan maissa. Työläiset ovat taistelleet kuin leijonat, suuren päämääränsä kannustamina ja näennäisesti voittaneetkin. Entiset kruunupäät ovat joutuneet jättämään paikkansa työläisten johtajille.

Mutta mitenkäs on käynyt loppuselvityksessä? Siten että työläiset ovat joutuneet vetämään lyhimmän tikun. Verensä kustannuksella ovat he joutuneet ajamaan vieraiden aineiden asiaa. Johtajat valtiokoneiston ylemmille tikkaille päästyään ovat unhoittaneet suuret lupauksensa ja alkaneeet palvelemaan niiden aineiden asiaa, jotka ovat heille parhaimmat paistit voineet tarjota. Työläisten suuret unelmat vapaudesta ovat häipyneet kuin tuhka tuuleen. Entisille paikoillensa tuotannon palvelukseen ovat he saaneet palata, luomaan rikkauksia niille jotka omistavat tuotantolaitokset. Valtiovallan valtaus ei ole hituistakaan hyödyttänyt työläisiä, vaan esiintyy se uudelleenkin entisenä luokkalaitoksena, työväenliikkeen nimellä ratsastaneiden politikoitsijain istuessa sen satulassa. Riisto työmaalla esiintyy yhtä ankarana kuin ennenkin. Työläisten leipä ei ole entisestään tuumaakaan levinnyt, vaan pikemmin päinvastoin. Jos työläiset ovat uskaltaneet entisistä lupauksista valtiovallan harjanteilla istuville johtajilleen muistuttaa ja ovat työmaalla kapinoineet parempien olosuhteiden puolesta, ovat he saaneet maistaa solmu-ruoskaa, vankilaa ja hirsipuuta kuten ennenkin.

Tällaisten katkerien pettymysten lävitse kun työläiset ovat joutuneet kulkemaan, ovat he menettäneet luottamuksensa varmaan voittoonsa ja työväenluokan on vallannut sen pahin sisäinen vihollinen, pessimistisyys. Entinen varmuus jolla taisteluun

lähdettiin ja järjestöjä rakennettiin on muuttunut katkeraksi epätoivoksi.

Meille ei ole kuitenkaan syytä vaipua epätoivoon, vaan on tarkasti punnittava syyt, jotka ovat entisiin katkeriin petty-
myksiin johtaneet. Sen tehtyämme huomaamme, että järjestöt joita olemme rakennelleet, eivät olekaan olleet puhtaasti palkkatyöläisten järjestöjä, joten niiden avulla käydyt taistelut eivät ole voineet hyödyttää työväenluokkaa. Olemme nähneet turhaksi luulla, että omistavaan luokkaan kuuluva voisi todellisesti lähteä ajamaan aatetta, jonka tarkoituksena on yksityisomistuksen poistaminen. Valtiovallan tavoittelun olemme myöskin huomanneet turhaksi, sillä se palvelee aina sen luokan etuja, jolla on taloudellinen valta käsissään. Taloudellisella voimallaan kapitalistiluokka hallitsee oikeuslaitokset, lait, sanomalehdet, koulut, ja yleensä kaiken. Siis tulemme huomaan, että jos koskaan haluamme voittaa, niin on meidän omaan voimaamme luottaen kohdistettava taistelumme sinne, missä sillä voi olla merkitystä, nim. taloudelliselle areenalle.

Luokkataistelun todellinen perusta.

Marx-vainaja sanoi: "Kapitalismi kasvattaa omat haudankaivajansa." Tuo lause pitääkin paikkansa. Siksi meidän onkin etsittävä noita haudanakivajia kapitalistisesta tuotantojärjestelmästä, eikä parlamenttien istuntosaleista ja kaikenkarvaisista aineksista kokoonpannuista sekalaisista poliittillisista seurakunnista.

Tuotannossa meidän työvoimaamme riistetään, siellä myöskin löytyy pohja luokkataistelulle. Työmaariistosta kapitalistein voitto-osingot alkunsa saavat ja siellä kun ne katkaisemme, loppuu riisto kaikkialta.

Työmaalla tuotannossa, siellä myöskin lepää työväenluokan voima. Niin mitättömäksi kuin työläinen itsensä yksilönä huomaakin, muodostuu miljoonista työläisyksilöistä — koko työväenluokasta — se voima, joka yhteiskuntaa ruokkii, vaatettaa ja pitää pystyssä. Koneellinen tuotantoprosessi on hävittänyt työläisen yksilöllisen merkityksen, mutta koko työväenluokan merkityksen se on tehnyt niin suureksi, että milloin työläiset luokkana järjestyvät ja omaan voimaansa luottaen lähtevät taisteluun, kykenevät he ottamaan haltuunsa tuotanto- ja jakolaitokset. Ilman sitä ääretöntä tuotantokoneistoa, jota työläiset hoitavat ja pitävät käynnissä, olisi nykyajan ihminen yhtä avuton kuin alkeellisimpiakin tuotan-

tovälineitä vaille oleva alkuihminen. Siis kone ja sen kammeissa olevat miljoonat työläiset näyttelevät tärkeintä osaa nykyisessä yhteiskunnassa.

Työväenluokka on se, joka muodostaa sen suuren yhtenäisyyden, jonka tahdosta tuotantokoneisto liikkuu. Mutta sen yhteisessä tahtomuksesta se myöskin voi milloin tahansa pysähtyä, eikä, paitsi työväenluokkaa, löydy mitään mahtia maailmassa, joka tuota koneistoa voisi kännissä pitää.

Kun tuotantokoneisto joskus on jossakin maassa pysähtynyt, on sen vaikutus tunnettu ympäri maailman. Kapitalistiluokka on tullut näkemään sen arvaamattoman voiman, jota työläiset hallitsevat, ja siksi se lähettääkin kaikellaisia sokaisijoita työväenluokan keskuuteen, ehkäisemään sen voimansa tuntemusta ja luokkasolidarisuuden kasvamista. Eikä ole epäilystä siitä, etteikö kapitalistit saisi asiansa ajajia porvarillisen sivistyksen saaneiden, taikka työväenluokasta kohonneiden professionaalien joukosta, jotka panevat kaikkensa alttiiksi johdattaakseen työläisiä harhaan. Jos entiset puolueet paljastavat itsensä työläisten silmissä liian selvästi, ovat nämät politikoitsijat valmiit perustamaan vaikka joka päivä uuden puolueen, uskottaen sen olevan entistä paremman. Mutta todellisuudessa samallaisista aineksista kokoonpantuina ja samallaisilla periaatteilla varustettuina ne eivät voi olla entisiä kummempia.

Työläistoverit! Alkää enää antako pettää itseänne. Työläisille ei kuulu sellaisten puolueiden menestys, jotka ovat kokoonpantu aineksista, joiden edut ovat ristiriidassa työläisten etujen kanssa. Kyllin kalliisti ostetut ovat ne kokemukset, jotka on saatu jo kokea vieraiden aineiden kanssa yhteisessä rintamassa taistellessa ja johtajain talutettavana. Nyt on jo aika vetää harso pois silmiltämme ja lähteä kylmäverisesti taisteluun itsemme kautta, itsemme hyväksi ja itse rakentamiemme järjestöjen avulla.

Työväenluokan pelastus sen itsensä hankittava.

Olemme tulleet näkemään sen, että mitä itse olemme tekemättä jättäneet, sitä eivät ole henkiset holhoojamme puolestamme tehneet. Siksi meidän on tarmolla käytävä asiaamme käsiksi, tultuamme tietoisiksi siitä, että työväenluokan vapautus kapitalismin orjuudesta voi tapahtua ainoastaan sen itsensä kautta. Siksi jokaisen työläisen asia ja velvollisuus yhteistä asiaamme kohtaan on kehittää itsensä kykeneväksi tove-

riensa palvelijaksi omien järjestöjensä sisällä. Myöskin tulee oppia ja opettaa toverinsa tuntemaan kylmiä tosiasioita oikeassa valossa ja huomaamaan ne syyt, miksi köyhälistö on kerta toisensa perästä petettyä joutunut luopumaan kaikellisista haaveista, ja silloin kun työväenluokan miljoonaiset joukot huomaavat pettymyksiensä syyt oikeassa valossa ja käyvät taisteluun omin voiminsa, vasta silloin koittaa vapautemme aamu.

Meillä on järjestö, I. W. W. liitto, joka on työläisten hallitsema itsensä kautta ja itsensä hyväksi. Sen portit ovat avoinna jokaiselle palkkatyöläiselle, mutta työläisiä johdamaan pyrkiviltä politikoinneilta ne ovat

suletut. Sitä ei hallitse yksilöiden päähänpistot, eikä keinottelijat, vaan sitä hallitsee jokapäiväisen yliarvon riiston alainen työläisjoukko, jolla ei ole muuta menetettävää kuin katleensa ja joka on aina valmis käymään taisteluun avoimin silmin riistojärjestelmän kukistamiseksi. Yhtykäämme jokainen palkkatyöläinen tähän taistelevaan armeijaan, ei ainoastaan korttia kantavaksi jäseneksi, vaan aktiiviseksi taistelijaksi. Työväenluokka järjestäytyen itse hallitsemiinsa järjestöihin tuotannossa ja lähtien taisteluun omiin voimiinsa luottaen, synnyttää jättiläismäisen voiman, joka iskee kapitalismin elinjuuriin ja kuolettaa sen.

Wm. T. Carey.

TYÖN MAHTI

Kirj. R. F. Gillberg.

Nyt ihmisikunta elää aikaa suuremmoista, Aikaa uutta, mit' ei löydy ennen unelmista, Nyt ihminen on valtias ja korkein herra, Vallitsija luonnon, jonka orja oli kerran.

— Luonnon orja, turvaton ja nälkähinen polo,

Oma nahka verhonansa, kotina vuoren kolo. Pimeys ja tiedon puute elämänsä varjoi, Kaikkialla villi luonto kuolemata tarjoi.

Mistä lähti, minne kulki, aina ootti taisto, Kynnet, hampaat aseinsansa, johtajana vaisto.

Niillä täytyi toimeen tulla, raastaa sekä purra.

Pientä lienee ilo ollut, vähät saattoi surra.

Aika kului, kokemukset avuksensa astui, Vähin väistyi pimeys, verkkaan äly kasvoi. Pienempikin voitto täytyi kallihiesti maksaa; Tuumaakaan ei vallastaan voi luonto sovin antaa.

Ei pyytämällä lapsillensa luonto mitään anna,

Ei oottaen, ei rukoillen, ees kortta kotiin kannan.

Se vaatii taistoa tulisinta, oottaa ihmistyötä, Ken sille antoi voimiansa, antoi aarteet myötä.

Antoi riistaa maiden metsäin, kaataa ravinnoksi,

Toiset ottaa vangiksi ja pitää huomeneksi; He'elmän maahan pudonnehen siemeniä siirtää,

Ihmiskäden kantamana jälleen maasta itää.

Antoi ilman tuulta laulavaista, ihmisneron käyttää,

Vetten voimaa mahtavaa mi virtojansa täyttää;

Antoi voimaa, vasamien vertaistakin vangin lailla johtaa.

Povestansa öljyt, kaasut ihmiskäden nostaa.

Metallit niin monenmoiset antoi uumenensa;

Mahtavimmat malmivuoret siirtää juurinensa;

Kasvit, jotka ammoin kerran syvyysihin peittää,

Kivihiileks' muuttuneena ihminen ne ottaa.

Ottaa metsät synkemmätkin luonnon kasvattamat,

Korkeat kuin jättiläiset, ikihongat vahvat, Joita tuskin myrskyn viimat huojutella mahtoi,

— Ihmiskäsi maata myöten nekin alas kaatoi.